

Νιγρίτ. 3) Ἐνεργ. καὶ σπανίως μέσ. ἔχω δίοδον, διέρχομαι, διαβαίνω πολλαχ. : Ἀποδῶ-ἀποκεί ἀραδίζω Πελοπν. (Ἀρχαδ. Βούρβουρ. Κυνοῦρ. Οἶν. κ.ά.) Δὲν ἔχει ἄλλο δρόμο, ἀποδῶ ἀραδίζον Πελοπν. (Καρυὰ Κορινθ.) Ἀραδίζω 'ς τὸ χωράφι μου ἀπὸ τὸ δικό σου Εὐβ. (Κύμ.) Ἀραδίζω 'ς τὸ σπίτι μου ἀπὸ τὴν αὐλὴ αὐτόθ. Ἀραδίζουμαι ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα Οἶν. Δεμένος μὲ τὸ σκοινὶ ἀπὸ τὰ κέρατα ὁ Λιάρος ἔβλεπε μὲ λαχτάρα τὰ συντροφία του ν' ἀραδίζον ἐλεύτερα τὸ στενὸ μονοπάτι ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 27. Ἀνοίγουσι μονοπάτι διὰ ν' ἀραδίζον ΑΠαπαδιαμ. Πασχαλ. διηγ. 90. β) Ἀμτβ. Εἶμαι βατός, πολυσύχναστος Πελοπν. (Ἀρχαδ.) : Δὲν ἀραδίζει ὁ δρόμος. 4) Συχνάζω, πηγαινοέρχομαι Ἡπ. Μακεδ. (Δεσπότη. Καστορ. κ.ά.) Πελοπν. (Λακων. Συκρά Κορινθ. Τρίκκ.) Σάμ. Στερελλ. (Ἀκαρναν. Ἀράχ.) κ.ά. : Ἀράδιζε πέρα δῶθε Τρίκκ. Θ' ἀρχινήσουν τώρα ν' ἀραδίζοντε ὅπου νὰ 'ναι αὐτόθ. Μὲ ποιὸν ἀραδίσεις; Λακων. Ποῦ ἀράδιζες; αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἰσ' τ' ἰσένα πάνον κ' ἔρχουμι, 'ς τ' ἰσένα κί ἀραδίζον Δεσπότη.

Πβ. ἀραδίζω.

ἀραδίζω πολλαχ. καὶ Καπ. (Τελμ.) ἀραδίζον βόρ. ιδιῶμ. ἀαδίζον Σαμοθρ. ἀραδῶ Καπ. (Οὐλαγ. Φλογ.) ἀραδῶ Θεσσ. ἀραδάον Θεσσ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *arata* κατὰ τὸ θέμ. τοῦ ἀορ. *aradim*.

1) Ζητῶ ἐνθ' ἀν. : Τόσην ὥρα σ' ἀραδίζω Προπ. (Πάνορμ.) Ἀραδίζον νὰ 'βρου καὶ ποῦ ἔχασα Μακεδ. Ἀραδοῦσα ἓνα χέλ' νὰ τοῦ ψήσουμι Θεσσ. Τί 'χασις κί ἀραδίεις; Ἰμβρ.

2) Ἐξετάζω, ἐνδιαφέρομαι περὶ τινος Θεσσ. (Πήλ.) Ἰμβρ. : Ἐδγίου δὲ δ' ἀραδίζ' τέτοια (ἐδῶ δὲν τὰ ἐξετάζουν αὐτὰ) Ἰμβρ.

Πβ. ἀραδεύω, ἀραεύω.

ἀραδικὰ ἐπίρρ. ΙΒηλαρ. Ποιήμ. 145.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραδικός.

Κατὰ σειρὰν : Ποιήμ.

Κ' ἓνα πρὸς ἓνα, ὡς βρίσκονται ἀραδικὰ, μὲ τάξι.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράδα Β1.

ἀραδικὸς ἐπίθ. ΚΟἰκονόμ. Δοκίμ. 3,34 — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. ἀραδ'κὸς Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. κ.ά.) ἀραδικὸ τό, Θεσσ. (Ὀλυμπ.) κ.ά. ἀραδ'κὸ Λέσβ. Λήμν. Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.

1) Ὁ μὴ ἐπιλέκτος, ὁ μὴ ἔχων τι ἔκτακτον, κοινὸς (πβ. ἀράδα Α1) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) κ.ά. — ΚΟἰκονόμ. ἐνθ' ἀν. — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. : Σπίτι ἀραδικὸ Λεξ. Δημητρ. Ἀλουργον ἀραδ'κὸ Αἰτωλ. Δὲν εἶν' ἀραδ'κὸς ἀνθρώπου αὐτόθ. β) Οὐδ. ἀραδικὸ οὐσ., τὸ πολὺ πλῆθος ἀνθρώπων κοινῶν, σύγκλυς ὄχλος Θεσσ. (Ὀλυμπ.)

Ἐννὰ χιλιάδες πέθαναν κοράσια γὰ δασκάλα καὶ ἄλλες ἐννὰ μᾶς πέθαναν ὅλο παλληκαράκια κί ἂν ἐρωτᾷς γι' ἀραδικό, λογαριασμὸ δὲν ἔχουν.

2) Οὐδ. οὐσ., ἡ καθ' ὅλην τὴν σειρὰν τῶν ἡμερῶν τῆς ἑβδομάδος εἰς ὠρισμένας περιστάσεις κρεοφαγία, μὴ ἐξαιρουμένης τῆς Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς, ἐπιτρεπομένη θρησκευτικῶς Μακεδ. (Καστορ.) κ.ά. : Ἀραδ'κὸ ἔχουμι Μακεδ. 3) Οὐδ. ἐπιρρηματ., συνεχῶς Λέσβ. : Ρίχτ' ἀραδ'κὸ (βρέχει διαρκῶς). Συνών. ἀράδα Β4.

ἀραδικῶς ἐπίρρ. Πελοπν. (Μεσσ.) Χίος κ.ά. — Θ' Αφεντούλη Τὰ Κρητικά 23 — Λεξ. Περίδ. Βυζ. ἀραδ'κῶς Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραδικός.

Κατὰ σειρὰν ἐνθ' ἀν. : Ὁ καθένας νὰ δουλέψῃ τὴν χρονίαν του ἀραδικῶς Χίος. || Ποίημ.

Καὶ τὸν καθένα ὁ πασῶς ἀραδικῶς κοιτάει

Θ' Αφεντούλης ἐνθ' ἀν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράδα Β1.

ἀραδὶς ἐπίρρ. Ἡπ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀραδὶς Λευκ. Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράδα κατὰ τὰ εἰς -ίς χρονικὰ ἐπίρρ., οἶον ἐνωρίς κττ.

1) Ἀμέσως : Ἡπ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Ρίχονται ἀραδὶς 'ς τ' ἄλογά τους καὶ φεύγουν Ἡπ. Δὲ σοῦ λέει τὴν κουβέντα ἀραδὶς, ἓνα κ' ἓνα, μὲν θὰ περάσῃ ἡ ὥρα (μὲν=μόνο) Βούρβουρ. Συνών. ἀράδα Β2. 2) Μόλις Λευκ. : Ἀραδὶς καὶ τοῦ τοῦπα γί' κε ὅξ' ἀπ' τὰ ὄρια. Ἀραδὶς καὶ τ' ἄκ' σε ἔπεσ' ὁ οὐρανὸς καὶ δ' ἐλάκωσε.

ἀράδισι ἡ, Εὐβ. (Κύμ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἀράδ'σ' Στερελλ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραδίζω.

Δίοδος, ὁδός : Ἐχω ἀράδισι ἀποδῶ Κύμ. Τὸ ἓνα σπίτι ἔχει ἀράδισι ἀπὸ τὴν αὐλὴ τοῦ ἄλλου Λεξ. Δημητρ. Ἐχει ἀράδισι ἀπὸ τὴν αὐλὴ τοῦ γείτονά του αὐτόθ. Μοῦ κἀνατι τοῦ χουράφ' ἀράδ'σ' Στερελλ. Δὲν τοῦ κἀνον τοῦ πιρβόλι μ' ἀράδ'σ' αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράδισι 1.

ἀράδισμα τό, Στερελλ. (Ἀράχ.) ῥάδισμα Μακεδ. (Πάγγ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραδίζω.

1) Βάδισμα Μακεδ. (Πάγγ.) 2) Τὸ νὰ πηγαινοέρχεται κἀνείς, νὰ συχνάζῃ που Στερελλ. (Ἀράχ.) : Δὲ μᾶς ἀρέσουν τ' ἀραδίσματα τ'.

ἀράδισμα τό, πολλαχ. καὶ Καπ. ἀράτσμα Ἰμβρ. ἀάτσμα Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραδίζω.

Ἐρευνα, ζήτησις ἐνθ' ἀν. : Πόνισα τὰ μάτια μ' ἀπ' τοῦ πουλὺν τ' ἀράδ'σμα κί τίποντα δὲν ἤδρα Ἰμβρ. Συνών. ἀράεμαν.

ἀραδίτσα ἡ, Βιθυν. Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κρήτ. Μακεδ. Πελοπν. (Κορινθ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα ἄνευ σημ. ὑποκοριστικῆς.

1) Ἡ ἐν τῇ τοπικῇ ἀκολουθίᾳ σειρὰ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) : Ἄσμ.

Ἰσ' τοῦ σκουλεῖο τὴν ἀραδίτσα | ἦταν μὲ μικρὴ πουρτίτσα, μέσα ἦταν Μαργιουρίτσα.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράδα Α1. 2) Ἡ ἐν τῇ χρονικῇ ἀκολουθίᾳ σειρὰ ἐνθ' ἀν. : Παροιμ. Μὲ τὴν ἀραδίτσα σ', ἃς εἶσι κί παππᾶς (διὰ τὴν σημ. ἰδ. ἀράδα 6) Μακεδ. Ἀραδίτσα, παππαδίτσα (μὲ τὴν σειρὰν σου, παππαδιά! Παιγνιώδης ἐπιτομή τῆς συνων. προηγουμένης) Κορινθ. Κρήτ. κ.ά. Ἀραδίτσα, παππαδίτσα (οἱ ἄνθρωποι ὑπόκεινται ὅλοι κατὰ διαδοχὴν εἰς δυστυχίας, ὥστε ὁ εὐτυχῶν δὲν πρέπει νὰ χαίρῃ διὰ τὴν ἀτυχίαν τοῦ ἄλλου, διότι καὶ αὐτὸς ἐνδεχόμενον νὰ δυστυχήσῃ) Ἡπ.

Ἡρθ' ἡ ἀραδίτσα μ', | κατακαλ'μρίτσα μ'

(ἐπὶ παρθένου τῆς ὁποίας ἤλθεν ἡ σειρὰ τοῦ γάμου ὑπανδρευθείσης τῆς πρεσβυτέρας ἀδελφῆς τῆς κατακαλ'μρίτσα = κατακαλημερίτσα, ἡ πολὺ ὠραία, καλὴ ἡμέρα καὶ μεταφ. ἡ μεγάλῃ εὐτυχίᾳ) Ζαγόρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράδα 6.

ἀραδούλλα ἡ, Αἴγιν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούλλα.

Ἀραδίτσα 2, ὁ ἰδ. : Γνωμ.

Παντρεῦτῃ ἡ ἀδερφοῦλλα μου, | ἦρθε ἡ ἀραδούλλα μου.

